

Molt humans, molt divins (XV): senzillesa, per veure clar el camí

Saber-nos mirats per Déu i viure en el present: dues actituds per fer créixer la senzillesa en la nostra vida.

29/12/2022

«Busqueu el que és suficient, busqueu el que és necessari! La resta de coses són aclaparament, no alleujament; afligeixen, no aixequen».^[1] Així és: la vida cristiana

ens porta a buscar la intimitat amb Déu i a desprendre'ns del que no ens porta cap a Ell. Es tracta d'un viatge interior en el qual ens esforcem a cada pas per identificar i escollir «el que és necessari», aquella única cosa necessària que no ens serà presa (cf. *Lc 10, 42*).

Tanmateix, l'experiència ens mostra que aquesta cerca pot ser complexa. Hi ha èpoques en què la vida es converteix en una espècie de laberint: moments de confusió interior i de caos exterior, jornades en què tenim el cap ple i el cor buit. També pot passar que, per la nostra manera de ser o perquè passem períodes difícils, tendim a complicar les coses, analitzant una i mil vegades la realitat. En aquests moments, qualsevol decisió ens pot paraitzar, i potser no aconseguim sintonitzar amb la voluntat del

Senyor. Desitjaríem llavors que la vida fos més simple i els nostres raonaments, més directes. Anhelem tenir aquesta senzillesa que és capaç d'il·luminar la ment i d'alleugerir l'ànima.

Com podem discernir en cada ocasió la voluntat de Déu? Com podem acceptar amb serenitat els esdeveniments de la vida ordinària? Com ens podem relacionar amb els qui ens envolten sense jutjar-ne o retorçar-ne les intencions? Convé reflexionar, en primer lloc, sobre les arrels de la nostra tendència a la complicació. Des d'allà descobrirem dues disposicions que ens poden ajudar a desfer la troca de la nostra ànima: la humilitat i l'abandonament.

El Creador de la vida i el “creador” de la por

Tot artista deixa la seva empremta a les seves obres. També Déu ha deixat

en la creació un dels trets més profunds de la seva essència: la unitat. Ell és Unitat en la Trinitat, i l'harmonia i la bellesa del paradís mostren com en la seva creació no hi faltava res i no hi sobrava res (cf. *Gn* 2, 1). El món i l'home havien sorgit de l'Amor, perquè només l'Amor és capaç de crear, i l'Amor els mantenia units.

Tanmateix, davant el Déu de l'afirmació, del sí, del «sigui» (cf. *Gn* 1, 3), sorgeix la veu del temptador. Com que el diable no pot crear, es dedica en certa manera a *descrear*, i suggereix a l'home amb una lectura desfigurada de la realitat. Des d'aquell primer episodi amb Adam i Eva, el diable juga amb les nostres pors perquè ens angoixem amb el futur o perquè imaginem intencions rebuscades en les paraules o en les accions dels altres. Així, ens transforma a poc a poc en ànimes

insegures, calculadores i preocupades.

«Així, Déu us ha dit que no mengeu dels fruits de cap arbre del jardí?», pregunta el diable (*Gn* 3, 1). L'enemic es proposa que fixem l'atenció en l'arbre prohibit i que deixem d'apreciar la resta de dons de Déu: plantes, animals, altres éssers humans, una vida en estat de gràcia... Comencem llavors a veure el món amb sospita, amb ulls complicats. Satanàs ens fa creure que ens falta alguna cosa, que Déu no és sincer, que ens amaga coses. El Cohèlet ho explica així: «Això és l'únic que he entès: Déu ha fet íntegres els humans, però ells s'han buscat moltes complicacions» (*Coh* 7, 29).

I la complicació prepara per al pecat. L'home ja no dialoga ni passeja amb Déu... i acaba per amagar-se'n (cf. *Gn* 3, 8), per por de ser vist nu,

desarmat, que és al cap i a la fi com la criatura està sempre davant del seu Creador. El diable no en té prou amb fer-nos caure: torna de seguida amb una altra suggestió, una altra «no-creació», que ens allunya encara més de Déu. En perdre's la confiança entre Creador i criatura, en voler-nos amagar de la seva mirada, entren al món l'ànsia i la fatiga (cf. *Gn* 3, 16-17). L'home i la dona viuen llavors amb temor del futur;^[2] el seu cor s'acaba esgotant, i es converteix així en un terreny fèrtil per a la tristesa, aquesta gran aliada de l'enemic.

La complicació que implica el pecat ens ha fet difícil percebre on és el bé i prendre decisions que ens condueixin a Déu. El llibre dels Proverbis ho diu sense embuts: «L'home tortuós no trobarà la felicitat» (*Pr* 17, 20). Però enyorem l'harmonia del nostre passat al costat de Déu, i és precisament aquesta espècie de record, aquesta nostàlgia

que va quedar en l'ànima, el que ens continua atraient cap al Senyor. La litúrgia del Divendres Sant ho expressa així: «Déu omnipotent i etern, que heu creat tots els homes, perquè sentint sempre el neguit de trobar-vos, us busquessin i reposessin, un cop us haguessin trobat».^[3]—

Humilitat: saber-nos mirats per Déu

Per veure'ns i per veure el món amb ulls senzills, en primer lloc, hem de trobar el nostre descans en la mirada de Déu. Saber-nos mirats per Ell ens dona molta seguretat: entenem que Déu ens estima en la nostra *veritat* i que totes les altres coses tenen una importància molt relativa. Al marge d'aquesta mirada, en canvi, sentim la necessitat de protegir la nostra fragilitat i ens tanquem en nosaltres mateixos, o ens quedem paralizats per la por. Qui es refugia en aquesta

mirada d'amor gaudeix de la serenitat dels senzills, perquè no depèn de circumstàncies que al cap i a la fi escapen al seu control. «Som de la veritat —diu sant Joan— i davant de Déu mantindrem en pau la nostra consciència» (1 Jn 3, 19).

Podem pensar en Simó Pere, que era un home bo, però amb un cor de vegades complicat. En el seu amor al Senyor es barregen el dubte amb la decisió, l'obediència amb la rebel·lia, el coratge amb la por... El seu moment de confusió més gran es produeix al pati d'Ananies, durant la Passió del Senyor (cf. *Lc* 22, 65-72). Podem imaginar com, mentre Jesús és interrogat, l'angoixa del deixeble creix per moments: vol ser fidel, però no comprèn el que està passant; els fets el desborden. Li agradaria tornar a aquelles caminades amb el Mestre pels camps de Galilea, quan la seva veu ressonava clara i els problemes es resolien amb un gest o una

paraula del Senyor. En aquells dies, era fàcil creure en les promeses. El futur era esplèndid, nítid.

Ara no té el Senyor per treure'l de l'aigua, i la por s'apodera d'ell. Pere cedeix a la pressió i nega conèixer el Mestre. Explica l'evangelí que, poc després, les seves mirades es creuen: «Llavors el Senyor va girar-se i mirà Pere; i Pere es recordà de les paraules que el Senyor li havia dit: “Abans que avui canti el gall, m'hauràs negat tres vegades”. I així que va ser fora, va plorar amargament» (Lc 22, 61-62). La mirada de Jesús *desembussa* la confusió de Pere. Quan el Senyor el mira, Pere aconsegueix veure's a si mateix en la seva *veritat*, amb els ulls de Déu. «Mira'm —demanava el futur Benet XVI un Divendres Sant— com ho vas fer amb Pere després de la negació. Que la teva mirada penetri en les nostres ànimes i ens indiqui el camí en la nostra vida».^[4]

Veure'ns com som, veure clarament la nostra realitat, ens pot fer plorar amargament com Pere. Però és l'única manera de tocar terra ferma i d'abandonar l'ànsia que ens produeix pretendre ser qui no som. Necessitem mirar-nos amb els ulls de Déu i ser capaços de dir-nos: «soc com soc, i així m'ha estimat Déu, per a una cosa gran».

Sant Josepmaria resumia en dues paraules els molts motius que un cristià té per fer oració: «conèixer-lo i conèixer-te».^[5] En efecte, les nostres estones de conversa amb Déu són el moment adequat per obtenir una visió serena dels problemes i de nosaltres mateixos, perquè el cabdell dels nostres pensaments es pugui desfer amb la gràcia de Déu. També ens ajudaran les orientacions que puguem rebre en la direcció espiritual o en els mitjans de formació. Confiar en algú que ens coneix ens pot servir per

descomplicar la realitat i per treure importància a aquesta veu interior que s'entossudeix a regirar els nostres pensaments. De fet, sant Josepmaria assenyalava com l'objectiu de la formació cristiana que s'ofereix en l'Opus Dei és la senzillesa: «el nostre ascetisme té la senzillesa de l'evangeli. El complicaríem si fóssim complicats, si deixéssim el cor fosc».^[6] Per això, de vegades, un primer pas per guanyar en senzillesa serà simplement acollir amb bona disposició un consell i veure en la presència de Déu com posar-lo en pràctica.

Abandonament: ara és el temps de l'amor

La dificultat per abandonar-se en Déu pot tenir moltes causes: un cert complex d'inferioritat, una autoestima feble, la dificultat per conviure amb els mateixos errors... D'altra banda, el ritme de treball

actual tendeix a complicar la vida i, de vegades, el caràcter: en poder fer més coses cada dia, les decisions que hem de prendre augmenten; les prioritats no sempre es presenten amb una claredat neta; la competitivitat social ens posa pressió i introdueix ambicions que acaben pesant en l'ànima... Desitjaríem viure una vida senzilla, però la realitat és massa complicada per permetre'ns-ho.

Davant d'aquest panorama, sant Josepmaria ens convida a ocupar-nos del present, que és el *kairós*, *el temps oportú* de la nostra santedat. Al cap i a la fi, l'*ara* és l'únic temps en què podem rebre la gràcia de Déu: «Porta't bé “ara” sense recordar-te d’“ahir”, que ja ha passat, i sense preocupar-te per “demà”, que no saps si ha d'arribar per a tu».^[7] En efecte, el passat o el futur es poden acabar convertint en pesos que ens impedeixen discernir clarament la

voluntat del Senyor. Ell mateix ens diu: «No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps» (*Mt 6, 34*).

Concentrar-nos en una tasca, sense parar-nos excessivament a valorar què en pensaran els altres o quins efectes tindrà en la nostra vida, ens ajudarà a enfocar la nostra voluntat i a treure més partit dels nostres talents. Sens dubte, cal sospesar els esdeveniments viscuts i planificar el futur, però això no ha d'impedir que, de la mà de Déu, ens concentrem a estimar aquí i ara, perquè l'amor només el podem donar i rebre en aquest instant.

Quan es presenta per primera vegada als apòstols amb el seu cos gloriós, el Senyor ressuscitat percep la seva agitació: «Per què us alarmeu? Per què us venen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus: soc jo mateix» (*Lc 24, 38*).

Els esdeveniments que els seus deixebles han viscut en els dies passats entren en col·lisió amb el que veuen; l'escàndol de la Passió encara pesa massa als seus cors; si qui tenen davant és veritablement Jesús, de sobte el futur s'obre de bat a bat... Són tantes les emocions, que el Senyor els ha de tornar al present amb una pregunta amigable: «Teniu aquí res per a menjar?» (Lc 24, 41).

Jesús torna sobre una escena tantes vegades viscuda, quan s'asseien junts per menjar, i això treu els seus deixebles de la confusió. De la mateixa manera, entossudir-nos per servir els altres en els aspectes concrets i per desenvolupar amb cura i per amor les ocupacions de la vida ordinària, abandonant en Déu els problemes que escapen al nostre control, serà la manera més habitual d'evitar enredar-nos en la confusió i de tornar-nos, cada vegada més,

«innocents com els coloms» (Mt 10, 16).

En llegir els evangelis ens podem descobrir lluny de la *fe dels senzills*: la fe del poble que, potser sense gaire coneixement de la Llei de Déu, va acceptar de bon grat el missatge de Jesús. Aquesta acceptació senzilla de la Paraula del Senyor pot contrastar amb la nostra dificultat per confiar en Ell. Potser la nostra és més aviat, de vegades, la *fe dels complicats*.

Amb tot, Déu no deixa de convidar-nos a cada instant a recuperar aquesta harmonia perduda, aquesta senzillesa que és «com la sal de la perfecció».^[8] Necessitem veure amb claredat el camí de tornada a casa, al paradís. Per la via de la senzillesa, ens elevarem per sobre dels problemes amb la lleugeresa que

dona l'amor: portats per la gràcia,
aconseguiem contemplar la realitat
amb els ulls de Déu.

Juan Narbona

[1] Sant Agustí, Sermó 85, 5.6.

[2] Cf. *Coh* 6, 12, *Mt* 6, 25-34.

[3] *Missal Romà*, Divendres Sant,
Oració universal.

[4] Card. Joseph Ratzinger, *Via Crucis*,
2005, 1a estació.

[5] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 91.

[6] Cf. Cuadernos 3, p. 149 (AGP,
biblioteca, P07).

[7] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 253.

[8] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 305.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/molt-humans-
molt-divins-xv-senzillesa-per-veure-
clar-el-cami-2/](https://opusdei.org/ca/article/molt-humans-molt-divins-xv-senzillesa-per-veure-clar-el-cami-2/) (30/03/2026)